

тази задуха? Нима не виждашъ напоследъкъ колко е изтънѣло и пребледиѣло, сякашъ троха не слага въ уста... — и тя заповѣда на страторъ Тодоръ, който седѣше до кочияша — Повикай веднага царкинята...

Виновна и засрамена, Целгуба побърза да заглади грѣшката си:

— Ще отида азъ да я подирия...

Спалнята на Мария бѣ на най-горния катъ на калето. Когато царичката, изморена и запъхтѣна отъ високитѣ, стрѣмни стълби, отвори вратата, отначало не може нищо да различи въ полутъмната стая, освѣтена само отъ тѣсно сводесто прозорче, издълбано високо въ дебелината стена. Следъ това, като свикна съ свѣтлината и се озърна, тя видѣ, че момичето го нѣмаше въ стаята.

Целгуба надзърна задъ широкото ложе, отвори раклата, забеляза вътре непожѣтната вълната, която бѣха дали за предене на девойката, извади я навънъ, за да ѝ напомни, че трѣбва да работи, извади сѣщо и гергефа, върху който стоеше опнатъ зеленъ яksamитъ за вземо, сѣщо тѣй недокоснатъ, следъ това забеляза на дъното на сандѣка нѣкаква дребна кугийка отъ пожълтѣла слонова кость, взе я и я разтвори.

Прехапа устни.

Вътре искрѣше въ живи зелени пламъчета прѣстенъ съ огроменъ изумрудъ...

Значи, тукъ бѣше прѣстена на Иваница, който тя напразно бѣ дирила толкова време...

Кѣде го бѣше намѣрило момичето? Тя се поколеба нѣколко мига, следъ това сложи прѣстена на показалеца си. Затвори раклата и бързо излѣзе навънъ. Изпрати слугини да дирятъ изъ градинитѣ. Слѣзе въ трапезарията, надникна въ покоитѣ на госпожа Теодора, въ престолната зала...

Момичето го нѣмаше никѣде.

Най-сетне, когато се отчая да го търси, тя хвърли погледъ въ бившата работна стая на Калояна и остана замръзнала отъ почуда.

Седнала въ дълбокото кресло на баща си, Мария бѣ